

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3338/2019
28.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, Зоране Делибашић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Павле Виденовић, адвокат из ..., против тужених ББ и ВВ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Љиљана Спасић Манић, адвокат из ..., по тужби и противтужби ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 7181/2018 од 18.04.2019. године, у седници одржаној 28.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 7181/2018 од 18.04.2019. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужених за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Димитровграду П 246/17 од 11.09.2018. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и утврђено да је пок. ГГ била власник на 1/2 имовине стечене у браку са пок. ДД, а тужилца је власник са уделом од 1/2 на основу наслеђа иза смрти мајке пок. ГГ, на стварима наведеним у изреци, те се обавезују тужени да ово право тужилци признају и трпе њену укњижбу. У преосталом делу одбијен је тужбени захтев тужилце као неоснован, како је изреком наведено. Ставом другим изреке, усвојен је противтужбени захтев ББ, па је утврђено да је она сувласник са уделом од 1/2 на објектима који су саграђени на к.п. ... КО ... и на к.п. ... КО ... како је изреком наведено, те да јој тужилца ово право призна и трпи укњижбу. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 7181/2018 од 18.04.2019. године, одбијена је жалба тужилце и потврђена првостепена пресуда, у одбијајућем делу става првог изреке и у ставу другом изреке. Одбијен је захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, сагласно члану 404. Закона о парничном поступку.

Тужени су одговорили на ревизију.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11, 55/14, 78/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају нису испуњени услови за примену института изузетно дозвољене ревизије из члана 404. ЗПП. Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, односно за новим тумачењем права. Одлуке нижестепених судова засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права, а правилна примена права у споровима са захтевом као у овом случају зависи од конкретно утврђеног чињеничног стања. Поред наведеног, свака погрешна примена материјалног права на конкретно утврђено чињенично стање не доводи до примене овог института, већ само она која је од општег значаја за остваривање и заштиту људских права и обезбеђење стандарда правичног суђења. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке, применом члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Побијаном одлуком одлучено је о имовинскоправном захтеву постављеном у тужби 19.12.2017. године, чија је вредност предмета спора 10.000,00 динара. Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору, у коме побијана вредност предмета спора, по оба захтева, не прелази динарску противвредност од 40.000 евра према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Туженима не припадају трошкови одговора на ревизију, јер исти у смислу члана 154. ЗПП нису били нужни за вођење парнице, због чега је одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић